

Veritas Publishing

SIRIUS

ซี เรีย ส

โศลาฟ สเตเฟลตัน เขียน

SaintPSU แปะ

ชีเรียส

โอลาฟ สเตเฟิลตัน

เขียน

SaintPSU

แปล

ซีเรียส

SaintPSU แปล

จากเรื่อง Sirius: A Fantasy of Love and Discord โดย Olaf Stapledon

Thai Language Copyright@2021 by Veritas Publishing All Rights Reserved

พิมพ์ครั้งที่ 1 : ธันวาคม 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

สเตเพิลตัน, โอลาฟ.

ซีเรียส.-- กรุงเทพฯ : เวิร์ทส, 2564.

381 หน้า.

1.นวนิยายอังกฤษ. I. เซนต์พีเอสยู. ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

823

ISBN 978-616-93650-2-0

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์เวิร์ทส Published by Veritas Publishing

บรรณาธิการ เกรียงไกร ทวีโชติกิจเจริญ

ออกแบบปก Key Richness

สงวนสิทธิตามพระราชบัญญัติการพิมพ์

พิมพ์ที่ : บริษัท กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด

6/1 นิคมอุตสาหกรรมบางชัน ซอยเสรีไทย58

แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

Tel. 02-136-7042 Fax. 02-136-7043 Email : info@good-head.com

คำนำสำนักพิมพ์

โอลาฟ สเตเฟิลตัน อาจจะไม่ใช่นักเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ที่คุ้นหูผู้อ่านชาวไทยเท่าไรนัก แต่ในต่างประเทศแล้วเขาถือเป็นหนึ่งในนักเขียนที่ได้รับการยกย่องเป็นอย่างมาก ผลงานของเขาได้รับเลือกให้ตีพิมพ์ในซีรีส์ SF Masterworks ถึง 4 เรื่อง โดยนอกจากเรื่องซิเรียส : Sirius แล้วยังมีเรื่อง Odd John, Star Maker และ Last and First Men ซึ่งเรื่องหลังนี้ อาร์เธอร์ ซี. คลาร์ก นักเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ชื่อดังเคยกล่าวเอาไว้ว่า “ไม่เคยมีหนังสือเล่มไหนที่มีอิทธิพลต่อชีวิตผมมากไปกว่าเรื่องนี้”

สำหรับซิเรียสที่อยู่ในมือของผู้อ่านนี้ ก็ถือเป็นหนึ่งในผลงานที่ได้รับการยกย่องเป็นอย่างสูงด้วยศิลปะการประพันธ์ ซึ่งแม้จะสอดแทรกด้วยแนวคิดปรัชญา, ศาสนา, สังคม รวมทั้งการวิพากษ์วิจารณ์ถึงแก่นแท้ของมนุษย์ แต่ก็เป็นเรื่องราวที่เข้าถึงผู้อ่านได้ง่าย โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างแพล็กซีกับซิเรียสที่ทั้งอบอุ่น ลึกซึ้ง งดงาม ซึ่งสิ่งมีชีวิตสองสายพันธุ์มีต่อกัน และเชื่อแน่ว่าผู้อ่านจะประทับใจกับหนังสือเล่มนี้ไม่มากนัก

สารบัญ

คำนำ

1 การพบกันครั้งแรก	6
2 จุดกำเนิดซีเรียส	19
3 วิทยาทรก	38
4 วิทยหนุ่ม	72
5 สุนัขเลี้ยงแกะฝึกหัด	102
6 ความเจ็บปวดของบุคลิกภาพ	126
7 หมาป่าซีเรียส	152
8 ซีเรียสที่เคมบริดจ์	183
9 ซีเรียสกับศาสนา	209
10 ประสบการณ์ในกรุงลอนดอน	226
11 มนุษย์จอมเผด็จการ	255
12 ซีเรียสชาวไร่	266
13 ผลพวงแห่งสงคราม	293
14 ทัน-เว-โพล	309
15 รักสามเส้าสุดแปลก	338
16 แพล็กซีโดนหมายเกณฑ์	347
17 อาชญากร	353

ผมควรแสดงความขอบคุณเป็นอย่างสูงต่อคุณ เจ. เฮอรัวี่ส์ แมคคัล-
ลีน็อค สำหรับผลงานหนังสือแสนสนุกของเขา *Sheep Dogs and Their
Masters* (หมาเลี้ยงแกะกับเจ้านายของพวกเขา) อย่างไรก็ตามไม่ควรที่เขา
จะต้องมารับผิดชอบใด ๆ ทั้งสิ้นต่อผลงานนิยายที่สร้างขึ้นจากจินตนาการ
สุดล้ำของผม

บทที่ 1

การพบกันครั้งแรก

แพล็กซีกับผมเคยคบหากันมาก่อน แต่ชีวิตรักของพวกเราไม่ค่อยจะราบรื่นเท่าไรนัก ด้วยเธอไม่เคยยอมเปิดปากเล่าอดีตของตัวเองออกมาแม้แต่ครั้งเดียว และบางครั้งเธอจะถอนตัวเว้นระยะด้วยที่ทำอ้อแท้ แต่ส่วนมากแล้วเราสองคนก็มีความสุขด้วยกันดี และผมเชื่อว่าความสุขที่เรามีมันหยั่งรากลึกไม่ใช่น้อย

จากนั้นก็มีความวุ่นวายครั้งล่าสุดของมารดาของเธอ ก่อนที่แพล็กซีจะหายตัวไป บางครั้งบางทีผมจะได้จดหมายจากเธอโดยไม่ระบุที่อยู่ให้ตอบกลับ แค่บอกว่าผมอาจจะตอบกลับหาเธอได้โดย “ฝากส่งผ่านไปทางสำนักงานไปรษณีย์” ในหมู่บ้านสักแห่งในพื้นที่ทางตอนเหนือของเวลส์—บางครั้งก็หมู่บ้านหนึ่ง บางทีก็หมู่บ้านอื่น ในด้านอารมณ์แล้วเนื้อหาของจดหมายเหล่านี้มีตั้งแต่การติดตามถามสารทุกข์สุขดิบเป็นพิธีจนถึงการสาธยายความปรารถนาอย่างแท้จริงที่อยากจะกลับมาคบกับผมอีกครั้ง จดหมายเหล่านี้มักจะอ้างเป็นนัย ๆ ถึง “หน้าที่อันแปลกประหลาด” ซึ่ง—ตามที่เธอเขียนมา—เกี่ยวข้องกับผลงานของบิดาของเธอเท่าที่ผมรู้มา บิดาของเธอ—นักสรีรศาสตร์ชั้นยอด—ดำเนินการทดลองที่น่าตื่นตื้นยิงกับสมองของสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมชั้นสูง เขาได้สร้างสุนัขเลี้ยงแกะที่มีระดับสติปัญญาสูงน่าประหลาดยิ่งขึ้นมา และในตอนที่เขาเสียชีวิตนั้นมีคนพูดกันว่า เขากำลังมุ่งหน้าค้นคว้างานวิจัยที่มีเป้าหมายทะเยอทะยานเหนือชั้นกว่านั้นไปอีก หนึ่งในจดหมายที่อารมณ์ออกจะเย็น

ซาส์กหน้อยของแพล็กชีกล่าวถึง “ผลตอบแทนอันหอมหวานอย่างไม่คาดฝัน” ที่เกี่ยวข้องกับภาระหน้าที่อย่างใหม่ของเธอ แต่ในจดหมายที่เธอใส่อารมณ์มากกว่านั้นหน้อยเธอจะใช้คำพูดที่ฟังราวกับกำลังตะโกนลั่นอย่างเกรี้ยวกราดใส่ “การใช้ชีวิตในสภาพอันเข้มงวด นำหลงไหล และลดทอนความเป็นมนุษย์อย่างนี้” บางครั้งดูเหมือนเธอจะอยู่ในสภาพที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งและทนทุกข์ทรมานเกี่ยวกับอะไรสักอย่างที่ไม่ยอมเปิดปากอธิบายออกมา เนื้อความของจดหมายฉบับหนึ่งแสดงความรู้สึกว่าุ่นใจหนักถึงขั้นผมเกิดกลัวว่าเธอจะสติแตกขึ้นมา ดังนั้นผมจึงตั้งใจที่จะสละช่วงวันหยุดพักร้อนที่กำลังจะมาถึงไปกับการเดินเตร็ดเตร่แถวพื้นที่ทางเหนือของเวลส์ด้วยความหวังว่าจะได้พบเธอ

ผมใช้เวลาร่วมสิบวันเดินระหกระเหเร่ร้อนจากผับหนึ่งไปอีกผับหนึ่งในพื้นที่ตามที่ระบุเอาไว้ในจดหมาย ถ้ามชาวบ้านเค้าไปทั่วว่ามีใครแถวนั้นรู้จักนางสาวเทรโลนบ้างหรือไม่ ในที่สุด—ที่หมู่บ้านลาน เฟสไตร์นยอก—ผมก็ได้ข่าวของเธอ ผู้ให้ข่าวเล่าว่ามีหญิงสาวคนหนึ่งที่ใช้ชื่อดังกล่าวอาศัยอยู่ในกระท่อมคนเลี้ยงแกะที่ตั้งอยู่ที่ชายทุ่งที่ไหนสักแห่งเลยหมู่บ้านทราวส์-ฟินนิต เจ้าของร้านขายของในหมู่บ้านที่ให้ข้อมูลนี้แก่ผมบอกต่อไปด้วยน้ำเสียงมีลับลมคมในว่า “เธอเป็นหญิงสาวที่แปลกพิกลอยู่นะ เธอมีเพื่อนหลายคน ผมก็เป็นเพื่อนของเธอคนหนึ่ง แต่เธอก็มีศัตรูด้วยเหมือนกัน”

ตามเส้นทางที่เขาบอก ผมออกเดินไปเป็นระยะทางหลายไมล์ตามถนนที่วกไปเวียนมาของหมู่บ้านทราวส์ฟินนิต ก่อนจะเลี้ยวซ้ายไต่ทางขึ้นไปบนชอยเล็ก ๆ สายหนึ่ง เดินต่อไปอีกสักไมล์นิด ๆ ได้—มาจนถึงขอบ

ชายทุ่งพอดี—ผมก็เจอกับกระท่อมหลังน้อยที่ปลูกขึ้นบนพื้นแผ่นดินดานสกั๊ด ล้อมรอบไปด้วยสวนหย่อมน้อย ๆ กับต้นไม้แคระแกร็น ประตูปิดเอาไว้ แต่มีควันลอยกรุ่นจากปล่องไฟ ผมลองเคาะประตูดู ไม่มีใครเปิด ประตูออกมาจับ มองผ่านหน้าต่างเข้าไป ผมมองเห็นห้องครัวของกระท่อมตามปกติทั่วไป แต่บนโต๊ะนั้นมีหนังสือกองอยู่เต็ม ผมนั่งลงบนเก้าอี้อ่อนแน่นตัวหนึ่งในสวน ก่อนจะสังเกตเห็นกะหล่ำปลีและถั่วที่ปลูกเรียงไว้เป็นแถว ทางด้านขวามือของผม เลยช่องเขาคินวาลออกไปคือที่ตั้งของหมู่บ้านลาน เฟสไตน์ยอก ที่มองไกล ๆ ดูเหมือนฝูงช้างตัวสีเทา ๆ กำลังเดินเรียงเป็นแถวตามจำฝูง—ซึ่งอยู่ในรูปของโบสถ์หลังใหญ่ที่ไม่มียอดทรงแหลม—มุ่งหน้าลงไปตามทิวเขาสู่หุบเขาเบื้องล่าง โดยมีเทือกเขาโมลวินตั้งตระหง่านไกลออกไปเป็นฉากหลัง

ผมกำลังสูบบุหรี่ตัวที่สองอยู่ตอนที่ผมได้ยินเสียงของแพล็กซีดังมาจากที่ไกล ๆ เสียงของเธอเฝ้าที่ดึงดูดผมให้เข้าหาเธอในเบื้องต้น ตอนนั้นผมนั่งอยู่ในคาเฟ่แห่งหนึ่ง ก่อนที่จะหลงตกอยู่ใต้มนตร์เสน่ห์ของเสียงมนุษย์อันอ่อนไหวที่ดังจากใครสักคนข้างหลัง และตอนนี้ผมก็ได้ยินแต่เสียงโดยยังไม่ทันได้เห็นตัวเธออีกครั้ง ชั่วอดีตใจหนึ่งผมตั้งใจฟังเสียงพูดของเธออย่างเพลิดเพลิน ซึ่งเสียงพูดของเธอนั้น—อย่างที่ผมมักจะบอกเธอเสมอ—ฟังแล้วให้ความรู้สึกเหมือนฟองคลื่นที่สาดซัดสนทนากับกรวดหินบนชายหาดริมทะเลสาบเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในวันอากาศร้อน

ผมยืนขึ้นรับหน้าเธอ แต่ความรู้สึกแปลก ๆ อะไรสักอย่างพุ่งขึ้นมาสะกิดใจของผม คั่นแทรกคำพูดของแพล็กซีนั่นกลับไม่ใช่เสียงมนุษย์คนอื่น แต่เป็นเสียงอื่นที่แตกต่างออกไป ฟังดังชัดถ้อยชัดคำแต่ไม่ใช่เสียงมนุษย์

ก่อนที่เธอจะเดินลับมูมบ้านออกมานั้นเธอพูดขึ้นว่า “แต่ว่านะทุนหัวของฉันทัน อย่ามัวไปหมกมุ่นกับเรื่องที่เราไม่มีมือเหมือนเขามากนักเลย! เธอเอาชนะอุปสรรคข้อนี้ได้อย่างยอดเยี่ยมเลย!” จากนั้นก็มีเสียงโด้ตอบกลับดังแปลก ๆ จากผู้ร่วมทางของเธอ ก่อนที่ทั้งคู่จะปรากฏกายผ่านประตูรั้วเข้ามาในสวน เผยให้เห็นว่าแพล็กซีเดินมากับสุนัขตัวใหญ่ตัวหนึ่ง

เธอรุ่งฝีเท้า ดวงตาเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ—และ (ผมหวัง) ด้วยความดีใจ—แต่ไม่ช้าสองคิ้วของเธอก็ขมวดเข้าหากัน แพล็กซียืนเงียบ ๆ อยู่ตรงนั้นชั่วครู่หนึ่ง วางมือของเธอลงบนหัวของเจ้าหมาตัวนั้น ระหว่างนั้นผมก็มีเวลาที่จะสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับเธอ แพล็กซีสวมกางเกงผ้าลูกฟูกที่เป็นโคลนหน้อย ๆ กับเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงิน ดวงตาสีเทาคู่เดิม ริมฝีปากอวบอิมแต่แน่นแฉ่งเดิม—ซึ่งเมื่อไม่นานมานี้ผมรู้สึกว่เครื่องหน้าเหล่านี้ชวนให้ผมเข้าใจลักษณะนิสัยของเธอผิดไปจากความจริง เธอยังมีเส้นผมสีน้ำตาลแดงออกส้มแครอตเหมือนเดิม แต่ใบหน้าที่ดีดจะซีดขาวของเธอตอนนี้ถูกแทนที่ด้วยผิวหนังแดงก่ำอย่างคนสุขภาพดี และปราศจากเครื่องสำอางใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่มีแม้แต่รอยลิปสติก ร่องรอยของสุขภาพที่แข็งแรงสมบูรณ์ของเธอนั้นกลับขัดกันอย่างประหลาดกับรอยคล้ำใต้ดวงตาและร่องรอยความตึงเครียดรอบริมฝีปาก น่าแปลกนะที่คนเราจะสังเกตเห็นอะไรต่าง ๆ ได้มากมายขนาดนี้ภายในช่วงระยะเวลาไม่กี่วินาที—ในยามที่เรามีความรัก!

เธอยกมือขึ้นจากหัวของเจ้าหมาตัวนั้น ก่อนจะยื่นมาจับมือทักทายต้อนรับผม “ช่างเถอะนะ” เธอกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ในเมื่อเธออุตส่าห์ตามกลิ่นจนเจอพวกเราแล้ว พวกเราก็ควรจะยอมบอกความลับของพวกเราให้

เธอรู้ก็ได้” มีร่องรอยอับอายหน่อย ๆ ในน้ำเสียงของเธอ แต่พร้อมกันนั้นก็ น่าจะแฝงแววโล่งอกเอาไว้ด้วย “ไม่ใช่หรือไง ซีเรียส” เธอกล่าวเสริม หันไปมองที่เจ้าสุนัขตัวโต

และนั่นเป็นครั้งแรกที่ผมหันความสนใจมาพิจารณาเจ้าสัตว์ที่โดดเด่นผิดธรรมดาตัวนี้ เห็นได้ชัดเลยว่ามันไม่ใช่สุนัขธรรมดาทั่วไป จากลักษณะโดยรวมแล้วมันเป็นสุนัขพันธุ์อัลเซเชียน บางทีอาจจะมีเกรท เดน หรือมาสทิฟฟ์ผสม ๆ หน่อย เพราะว่ามันตัวใหญ่ไม่ใช่หน่อย หน้าตา โดยทั่วไปดูเหมือนหมาป่า แต่ดูจะผอมกว่าหมาป่าเนื่องด้วยส่วนสูงของมัน เส้นขนของมันถึงจะเป็นเส้นสั้น ๆ ก็ทั้งหนาและนุ่มมาก ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแผงขนรอบคอที่มีสีสันโดดเด่นและเกือบจะยุ่งเหยิง ความอ่อนนุ่มของมันต่างจากตัวเมียงก็เพียงความหยابกระด้างเพียงเล็กน้อย โดยครั้งหนึ่ง แพ้ล็กซีเคยเรียกมันว่า ‘เส้นสายแพรวไหม’ เส้นขนบนหลังและกลาง กระหม่อมของมันเป็นสีดำ แต่เส้นขนข้างลำตัว ที่ขาและลำตัวส่วนล่าง ของมันนั้นจางลงกลายเป็นสีเทาแกมเหลือง นอกจากนี้ก็มีแถบเส้นขนสีเทา แกมเหลืองอยู่เหนือดวงตาทั้งสองข้าง ที่ทำให้ใบหน้าของมันดูแล้วเหมือน สวมหน้ากากอย่างประหลาด หรือดูเหมือนหน้าตาของรูปปั้นกรีก เว้นแต่ ถอดเอาดวงตาวางเปล่าไว้แววนั้นออกไป คุณลักษณะที่ทำให้ซีเรียสโดดเด่นแตกต่างจากสุนัขตัวไหน ๆ ทั้งปวงคือกะโหลกศีรษะที่ใหญ่โตยิ่งของมัน ที่จริงแล้วกะโหลกของมันไม่ได้ใหญ่ถึงขนาดขั้นที่ใคร ๆ จะคาดหมายเอาไว้ สำหรับสิ่งมีชีวิตที่มีระดับสติปัญญาเทียบเคียงมนุษย์ เนื่องจาก—ดังที่ผม จะได้อธิบายต่อไปในภายหลัง—เทคนิคของศาสตราจารย์เทอร์โลนนั้นไม่ เพียงแต่ขยายขนาดความจุของเนื้อสมองเท่านั้น แต่ยังส่งผลให้เส้นใย

ประสิทธิภาพความละเอียดมากขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามหัวของซีเรียสนั้นมีขนาดใหญ่กว่าสุนัขปกติทั่วไปมาก ลักษณะหน้าผากที่ยกสูงผสมกับความนุ่มลิ้นของเส้นขนทำให้มันมีหน้าตาคล้าย ๆ สุนัขพันธุ์บอร์เดอร์ คอลลี—สุนัขเลี้ยงแกะที่มีชื่อเสียงโดดเด่นสายพันธุ์หนึ่ง หลังจากนั้นผมได้ทราบว่าเจ้าสุนัขพันธุ์ที่ว่านี้ก็มีส่วนร่วมด้วยช่วยสมทบต่อลักษณะหน้าตาของซีเรียสด้วยเช่นกัน แต่กระนั้นกะโหลกศีรษะของซีเรียสนั้นก็มีขนาดใหญ่กว่าสุนัขพันธุ์บอร์เดอร์ คอลลีเสียอีก กระหม่อมของซีเรียสยกสูงจนเกือบจะเท่ากับปลายหูชี้ ๆ แบบอัลเซเชียนของมันเลยทีเดียว เพื่อที่จะรองรับน้ำหนักของศีรษะอันใหญ่โตนี้ กล้ามเนื้อคอและขาของมันจึงพัฒนาเติบโตจนแข็งแรงยิ่ง ตอนที่เราพบกันครั้งแรกนั้น ลักษณะของมันดูไม่ต่างจากสิงโตตัวหนึ่งด้วยเส้นขนตามสันหลังของมันตั้งชันขึ้นมาเป็นแผง ความระแวงในตัวผมที่มันมีส่งสัญญาณออกมาในรูปของเส้นขนที่ตั้งชัน ดวงตาสีเทาของมันดูจะไม่ต่างจากดวงตาของหมาป่าเลย ถ้าหากรูม่านตาของมันจะไม่เป็นรูวงกลมเหมือนสุนัขส่วนใหญ่ แตกต่างจากรูม่านตากรีดเป็นทางยาวของหมาป่า เมื่อประกอบรวมเข้าด้วยกันแล้ว ลักษณะของมันทำให้มันดูราวกับสัตว์ร้ายที่น่าเกรงขาม ปราดเปรียวและทรงพลังเยี่ยงสัตว์แห่งพงไพร

โดยไม่ละสายตาไปจากผม ซีเรียสอ้าปาก—พร้อมกับเผยให้เห็นเขี้ยวขาวยาว ๆ เรียงเป็นแผง—ส่งเสียงแปลก ๆ ที่ลงท้ายด้วยเสียงสูงเสมือนประโยคคำถาม แพล็กซีตอบกลับ “ใช่แล้ว นี่แหละโรเบิร์ต คนที่ฉันเล่าว่านิสัยซื่อสัตย์ไม่คดไม่โกงละ จำได้มั๊ย” เธอยิ้มให้ผมด้วยรอยยิ้มที่เตียนหน่อย ๆ ก่อนจะกล่าวเสริม “และเขาอาจจะมีประโยชน์”

ซีเรียสโบกหางยาว ๆ ขนฟู ๆ ของมันไปมาอย่างสุภาพ แต่กระนั้น ก็ยังคงสายตาเยือกเย็นสบตาจ้องนึ่งกับผมตามเดิม

ความเงียบอันชวนให้อึดอัดใจก่อตัวขึ้นกับพวกเราอีกครั้ง ก่อนที่ แพล็กซีจะเอ่ยขึ้น “พวกเราออกไปทำงานต้อนแกะกันบนทุ่งหญ้ามาตลอดทั้งวัน พวกเรายังไม่ได้ทานข้าวเย็นกันเลยและฉันก็หิวมาก ๆ แล้วตอนนี้ เข้ามาในกระท่อมสิ เดี่ยวฉันจะชงน้ำชาให้กิน” เธอกล่าวเสริมในระหว่างที่พวกเราเดินเข้าไปในห้องครัวพื้นปูนด้วยแผ่นหิน “ซีเรียสจะเข้าใจทุกคำที่เธอพูด ส่วนเธอจะยังไม่เข้าใจสิ่งที่มันพูดในตอนแรก แต่ฉันเข้าใจและฉันจะช่วยแปลความหมายให้”

ในระหว่างที่แพล็กซีเตรียมอาหาร เดินเข้า ๆ ออก ๆ ตู้อบอาหาร ไบย่อม ๆ อยู่ นั่น ผมก็นั่งคุยกับเธอไป ซีเรียสนั่งลงตรงข้ามกับผม จับตามองผมด้วยสายตากรวนกระวายอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเห็นอาการของมัน แพล็กซีก็ปรามด้วยน้ำเสียงดู ๆ ที่ปลายเสียงกลายเป็นอ่อนโยน “ซีเรียส! ฉันบอกเธอแล้วไงว่าโรเบิร์ตเขาโอเค อย่าทำท่าหวาดระแวงนักเลยนะ!” เจ้าหมาลุกขึ้นยืน กล่าวอะไรสักอย่างในภาษาแปลก ๆ ของมัน ก่อนจะเดินออกไปที่สวน “มันไปเอาพินมาเพิ่มนะ” เธอกล่าว จากนั้นด้วยน้ำเสียงที่เบาลง “โอ โรเบิร์ต ฉันดีใจจังที่ได้เจอเธอ ถึงแม้ว่าฉันจะไม่อยากให้เธอหาฉันเจอก็ตาม” ผมลุกขึ้นยืนเพื่อจะดึงเธอเข้ามากอด แต่เธอกระซิบเสียงเฉียบขาด “อย่า ไม่ได้ ไม่ใช่ตอนนี้” ซีเรียสกลับเข้ามาพร้อมคาบพินเอาไว้ในปาก ซีเรียสชำเลื่องมองพวกเราทั้งคู่—ทำอาการทางตกอย่างเห็นได้ชัด—มันวางพินลงใส่กล่องไฟก่อนจะเดินออกจากกระท่อมไปอีกครั้ง “ทำไมตอนนี้ถึงไม่ได้ล่ะ” ผมร้องขึ้นมา และเธอก็กระซิบตอบ

“เพราะว่าซีเรียสนะสิ โอ เธอจะเข้าใจได้ในไม่ช้านี้แหละ” หลังจากหยุดไปครู่หนึ่ง เธอกล่าวเสริม “โรเบิร์ต เธอจะมากาดหวังให้ฉันเป็นของเธอ แต่เพียงผู้เดียวไม่ได้หรอกนะ ฉันทุ่มเทกายใจให้เธอคนเดียวไม่ได้หรอก ฉันเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับ...กับงานชิ้นนี้ของพ่อของฉันมากเกินไป” ผมกล่าวคัดค้านและคว่ำเธอเข้ามาอดจนได้ “โรเบิร์ต เจ้ามนุษย์นิสัยดีเอ๊ย”¹ เธอถอนหายใจ ชบหน้าลงกับไหล่ของผม แต่ทันใดนั้นเธอก็ผลักตัวผมออกห่าง ก่อนจะกล่าวเน้นหนัก “ไม่ใช่ ฉันไม่ได้พูดแบบนั้น นั่นมันเป็นคำพูดของมนุษย์เพศเมียคนหนึ่งต่างหาก สิ่งที่ฉันจะพูดก็คือว่า ฉันไม่สามารถร่วมเล่นเกมเดิม ๆ ที่เธออยากให้ฉันเล่นด้วยได้อีกต่อไปแล้ว ไม่อาจทุ่มใจลงไปทั้งหมดได้อีกแล้ว”

จากนั้นเธอก็เปิดปากตะโกนออกไปทางประตูกระท่อมที่เปิดค้างเอาไว้ “ซีเรียส น้ำชา!” มันตอบกลับด้วยเสียงเห่า ก่อนจะเดินเข้ามาในกระท่อม พยายามระงับสายตาไม่ให้วัดมามองผม

เธอลองชิมใส่น้ำชาลงบนผ้าปูโต๊ะผืนน้อยที่ตั้งรองเอาไว้บนพื้นพลางเล่า “ตามปกติแล้วมันกินอาหารวันละสองมื้อ มื้อเย็นตอนเที่ยงกับมื้อค่ำตอนเย็น แต่วันนี้แตกต่างออกไปหน่อย” จากนั้นเธอก็วางขนมปังเปลือกแข็งก้อนใหญ่ ซีสีก้อน และไส้กรอกอันหนึ่งที่โปะหน้าด้วยแฮม “แค่นี้อิ่มหรือเปล่า” เธอถาม ได้รับเสียงครางเบา ๆ ออกจุมกเป็นคำตอบ

---

¹ ต้นฉบับใช้คำว่า “Nice human Robert” แปลแล้วอาจดูแปลก ๆ แต่อ่านไปเรื่อย ๆ จะรู้ว่าทำไมแปลกซึ่งถึงพูดอย่างนี้

แพล็กซีกับผมนั่งลงที่โต๊ะ แบ่งปันกันกินขนมปังกับเนยป็นส่วน² และเค้กช่วงสงคราม³ เธอนั่งกินพลาจเล่าให้ผมฟังเกี่ยวกับความเป็นมาของ ชิเรียส บางครั้งผมก็ถามคำถามแทรกขึ้นมาบ้าง หรือชิเรียสจะแทรกเล่า ด้วยคำพูดแปลก ๆ ที่ผสมกันระหว่างเสียงครางหึง ๆ กับเสียงคำรามของ มັນ

รายละเอียดของบทสนทนาครั้งนี้และรวมทั้งบทสนทนาอื่นๆ เกี่ยวกับอดีตของชิเรียสนั้น ผมจะได้เล่าต่อเอาไว้ในบทถัดไป ระหว่างนี้ผม จะต้องกล่าวเอาไว้ก่อนว่า หากปราศจากชิเรียสตัวเป็น ๆ ให้เห็นอยู่ ตรงหน้า ผมคงไม่มีทางเชื่อเรื่องที่เขาเล่าได้เลย แต่การขัดจังหวะของ ชิเรียส—ถึงจะเป็นเสียงที่สร้างขึ้นโดยสุนัขและฟังไม่ได้ศัพท์—นั้นก็กลับ แสดงออกถึงระดับสติปัญญาอย่างมนุษย์ที่เห็นได้จากระดับเสียงที่ใช้ และ ทั้งยังกระตุ้นคำตอบที่ฟังเข้าใจได้จากแพล็กซี เห็นได้ชัดว่ามันฟังตามการ สนทนาของเราได้ทุกคำ คอยแทรกความเห็นและเฝ้าจับตามองการ ตอบสนองของผม และดังนั้นผมจึงได้เรียนรู้ต้นกำเนิดและชีวิตที่ผ่านมา ของชิเรียสโดยปราศจากความไม่เชื่อถือใด ๆ แต่—แน่นอนแหละว่า—เต็ม เปี่ยมไปด้วยความประหลาดใจ ตอนแรกผมฟังสิ่งที่เธอเล่าด้วยความ กระจวนกระจวายใจเป็นอย่างยิ่ง ด้วยผมกับแพล็กซีนั้นเกี่ยวพันกันอย่าง

² เหตุการณ์ในเรื่องเกิดในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งการปันส่วนในสหราชอาณาจักรเริ่มนำมาใช้ในวันที่ 8 มกราคม ค.ศ.1940 เนื่องจากต้องนำอาหารที่ผลิตได้ไปสนับสนุนกองทัพ และแม้สงครามโลกครั้งที่ 2 จะ สิ้นสุดในปี ค.ศ.1945 แต่การปันส่วนก็มีการใช้มาต่อเนื่องก่อนจะมาสิ้นสุดอย่างสิ้นเชิงในปี ค.ศ.1958

³ เด็กที่ไม่ใช้ส่วนผสมอย่างนม, น้ำตาล, เนย, ไข่ หรือใช้น้อยมาก เนื่องจากต้องนำไปใช้เป็นเสบียงให้กับ ทหารที่ออกรบ

ลึกซึ้ง ผมเริ่มจะเข้าใจแล้วว่าทำไมความรักของสองเรามันจึงไม่เคยราบรื่น เอาเสียเลย และทำไมตอนที่มารดาของเธอเสียชีวิต แพล็กซีถึงไม่กลับมาหาผม ผมเริ่มคิดถึงตัวเองหาคำตอบที่ดีที่สุดที่จะปลดปล่อยเธอจาก “เครื่องพันธนาการอันผิดมนุษย์” นี้ แต่ระหว่างที่เราคุยกันไปเรื่อย ๆ นั้น ผมช่วยไม่ได้ที่จะตระหนักว่า ความสัมพันธ์อันแปลกประหลาดระหว่างหญิงสาวคนหนึ่งกับสุนัขตัวหนึ่งนี้นั้นช่างงดงามยิ่งนัก งดงามจนถึงขั้นควรค่าให้ความเคารพด้วยซ้ำไป (นั่นคือคำพูดที่ผมใช้บอกตัวเอง) ดังนั้นปัญหาของผมจึงทวีความยุ่งยากมากเข้าไปใหญ่

พอถึงตอนหนึ่ง ตอนที่แพล็กซีกำลังพูดว่าเธอมักจะคิดถึงอยากพบกับผมอีกครั้งอยู่บ่อย ๆ ชิเรียสพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงให้กำลังใจ และระหว่างนั้นชิเรียสก็ลุกขึ้นเดินเข้าไปหาเธอ นั่งลงยกขาหน้าเกาะกับเท้าแขนเก้าอี้ที่เธอนั่ง ก่อนชะโงกตัวขึ้นไปบรรจงจูบแก้มของเธออย่างอ่อนโยนเหลือแสน เธอตอบรับการเป็นห่วงเป็นใยนั้นด้วยท่าทางเคร่งขรึม และหาได้เบี่ยงหน้าหนีอย่างที่มนุษย์ปกติจะทำกัน เวลาสุนัขพยายามจะจูบจะเลียหน้าตัวเอง กระนั้นประกายเปล่งปลั่งสุขภาพดีของใบหน้าของเธอก็แดงเรื่อขึ้นกว่าเดิม และในดวงตาของเธอก็มีหยาดน้ำซึมร้อนออกมาในระหว่างที่เธอเอื้อมมือไปเกาส่วนของผิวหนังขี้ไคล ๆ ใต้ลำคอของชิเรียสเบา ๆ ก่อนจะกล่าวกับผมระหว่างที่สายตาของเธอยังจับจ้องอยู่ที่มัน “ฉันจะเล่าให้เธอฟังนะโรเบิร์ต ว่าชิเรียสกับแพล็กซีนั้นเติบโตขึ้นมาด้วยกันราวกับหัวแม่มือกับนิ้วชี้ก็ไม่ปาน ว่ามันรักฉันอย่างที่สุนัขเท่านั้นที่จะรักมนุษย์ได้ และรักฉันยิ่งกว่าเดิมอีกในตอนนี่ที่ฉันมาหา มัน และว่าฉันพยายามจะไม่รู้สึกรว่าตัวเองถูกพันธนาการผูกติดไว้กับมัน เพราะว่าตอนนี้มันสามารถดูแลตัวเอง

ได้แล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับมัน..ฉัน...เธอพูดว่าอย่างไรนะจ๊ะ ซีเรียส เจ้าหมาโง่” ซีเรียสตอบด้วยคำพูดสั้น ๆ ก่อนเธอจะกล่าวต่อ “โอ ใช่แล้วละ ฉันเป็นเหมือนกลิ่นอายสายหนึ่งที่มีมันจะติดตามไปเสมอ ไล่ตามไปจนถึงหน้าพระเจ้าเลยถ้าจำเป็น”

แพล็กซีหันหน้ามาหาผมพร้อมกับรอยยิ้มที่ผมไม่มีวันจะลืมเลือน ทั้งผมยังจะไม่มีวันลืมความรู้สึกสับสนไม่น้อยที่เกิดขึ้นเมื่อได้ยินคำประกาศเจตนาอย่างเอาจริงเอาจังเกือบเข้าขั้นแถลงการณ์ของเจ้าสุนัข หลังจากนั้นผมถึงได้ตระหนักว่าการใช้คำพูดอย่างโศโองหัง—เวลาที่มันแสดงอารมณ์ลึก ๆ ข้างในออกมา—นั่นถือเป็นคุณลักษณะประจำตัวของซีเรียสเลยก็ว่าได้

จากนั้นซีเรียสก็กล่าวอะไรสักอย่างด้วยหน้าตาเจ้าเล่ห์และหางที่สั้นกวาดป้าบ ๆ แพล็กซีหันกลับไปหามัน หัวเราะลั่น ยกมือขึ้นตบแก้มมันเบา ๆ “ไอ้ตูบเฮ้ย” เธอว่า “ฉันไม่บอกโรเบิร์ตเรื่องนั้นหรอก”

ตอนที่ซีเรียสชะงักขึ้นไปจูบแพล็กซีนั่น ผมถึงกับเนื้อเต้นขึ้นมาหน่อย ๆ ด้วยความหึงหวง (คนอะไรหึงกระทั่งหมา!) แต่คำแปลที่แพล็กซีอธิบายคำพูดของซีเรียสให้ผมฟังนั้นกระตุ้นให้รู้สึกใจกว้างขึ้นมา พอถึงตอนนี้ผมเริ่มวางแผนในหัวว่า แพล็กซีกับผมจะทำอะไรด้วยกันได้บ้างเพื่อหาบ้านให้ซีเรียสอยู่เป็นการถาวร และช่วยให้มันบรรลุเป้าหมายตามชะตา กำหนดของตัวเองได้ ไม่ว่ามันจะคืออะไรก็ตาม แต่—อย่างที่ผมจะได้เล่าต่อไป—โชคชะตาที่แตกต่างออกไปกำลังรอพวกเราอยู่เบื้องหน้า

ในระหว่างมื้ออาหารสุดประหลาดนั้น แพล็กซีเล่าให้ผมฟังว่า—อย่างที่ผมเดาเอาไว้—ซีเรียสนั้นเป็นผลงานชิ้นเอกของบิดาของเธอ ว่า

ซีเรียสนั้นถูกเลี้ยงขึ้นมาในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของบ้านตระกูลเทรโลน ว่าตอนนี้มันทำงานช่วยเหลือตอนแก่ที่ฟาร์มแห่งหนึ่ง ว่าตัวเธอเองมีหน้าที่ดูแลบ้านให้มัน และยังทำงานอยู่ที่ฟาร์มอีกด้วย เพื่อช่วยชดเชยให้กับความไร้สมรรถภาพของมือโดยกำเนิดของมัน

หลังมื้ออาหารผมช่วยเธอเก็บจานล้าง ในระหว่างที่ซีเรียสก็คอยโฉบไปโฉบมาไม่ห่าง คงจะอิจฉา—ผมเดา—กับความสามารถที่จะหยิบจับจัดการอะไร ๆ ของผม พอพวกเราเก็บกวาดเสร็จสิ้น แพล็กซีก็กล่าวว่าพวกเขาต้องกลับไปฟาร์มเพื่อทำงานต่อให้เสร็จก่อนฟ้ามืด ผมตัดสินใจที่จะเดินทางกลับไปหมู่บ้านลาน เฟสไตน้อยอก เพื่อเก็บเสื้อผ้าข้าวของก่อนขึ้นรถไฟเที่ยวเย็นกลับมายังหมู่บ้านทราวส์พินนิตที่ผมจะสามารถหาที่พักได้จากผับแถวนั้น ผมสังเกตหางของซีเรียสที่ห้อยลงมาระหว่างผม อธิบายให้เธอฟัง หางของมันตกลงต่ำมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมเมื่อผมประกาศว่าผมจะใช้เวลาสักสัปดาห์พักอยู่แถว ๆ นี้ เพื่อที่จะได้เห็นหน้าเจตตาแพล็กซีให้มากกว่านี้ เธอตอบว่า “ฉันคงทำงานอยู่ทั้งวันแหละ แต่ว่าตอนเย็นก็ว่างตลอด”

ก่อนที่ผมจะปลีกตัวจากมานั้น แพล็กซียื่นเอกสารจำนวนหนึ่งให้ผมติดมือเอาไปอ่านด้วยเวลาว่าง ๆ เอกสารเหล่านั้นคือบันทึกข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ของบิดาของเธอ อันรวมถึงบันทึกกระดับการเจริญเติบโตและการศึกษาของซีเรียสที่เขาทำขึ้น เอกสารเหล่านี้—ประกอบรวมเข้ากับบันทึกประจำวันของแพล็กซีเองและบันทึกสั้น ๆ ไม่ปะติดปะต่อที่ซีเรียสทำขึ้นเอง—ซึ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นผมได้รับมาในช่วงเวลานั้นนานหลังจากนี้มาก—ประกอบกลายเป็น “แหล่งข้อมูล” ของเรื่องราวที่จะเล่าต่อไปนี้

ทั้งแหล่งข้อมูลที่ว่านี้ และบทสนทนาอันยาวเหยียดระหว่างผมกับแพล็กซี และระหว่างผมกับซีเรียส ตอนที่ผมเรียนรู้ที่จะทำความเข้าใจกับวิหคของมันได้แล้ว

ผมขอเสนอว่าผมจะใช้จินตนาการของผมเองเพื่อเติมแต่งรายละเอียดให้กับเหตุการณ์หลาย ๆ เหตุการณ์ที่อธิบายเอาไว้อย่างคร่าว ๆ เท่านั้นในแหล่งข้อมูลที่ผมได้รับ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผมจะเป็นเพียงข้าราชการพลเรือนคนหนึ่ง (จนกระทั่งกองทัพอากาศเกณฑ์ตัวผมเข้าร่วม) ผมก็ยังเป็นนักแต่งนิยายตัวงกับเขาด้วยคนหนึ่ง และผมเชื่อว่าโดยอาศัยจินตนาการและการวิเคราะห์ด้วยตนเองเข้าด้วยกัน เราจะสามารถเจาะลึกเข้าไปทำความเข้าใจกับจิตวิญญาณแก่นแท้ของเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ในยามที่มีข้อมูลเพียงผิวเผินเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้นอยู่ในมือ ดังนั้นผมจะได้ออกเล่าเรื่องราวอันน่าตื่นตาตื่นใจของซีเรียสตามแนวทางของตนเอง

บทที่ 2

จุดกำเนิดซีเรียส

บิดาของแพลิกซี—โรมัส เทรโลน—นั้นเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่เกินกว่าจะหลีกเลี่ยงจากการกลายเป็นบุคคลผู้มีชื่อเสียงโด่งดังได้ แต่ผลงานวิจัยของเขาในการกระตุ้นการเจริญเติบโตของเยื่อหุ้มสมองของสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมนั้นได้เริ่มต้นขึ้นในสมัยที่เขายังเป็นนักวิจัยหนุ่มน้อยหัวใสไฟแรงเท่านั้นเอง และงานวิจัยที่ว่าได้ดำเนินต่อมาโดยถูกเก็บเอาไว้เป็นความลับอย่างเข้มงวด เทรโลนเป็นพวกที่เกลียดการตกเป็นเป้าความสนใจของคนอื่นชนิดเข้าไส้ เขาอธิบายความไม่ชอบชนิดฝังหัวเช่นนี้ว่า เป็นเพราะเกรงกลัวว่าเทคนิคของเขาจะถูกเอาไปใช้หาประโยชน์โดยพวกต้มตุ๋นหลอกหลวงและพ่อค้าวานิชย์ทั้งหลาย ดังนั้นเป็นระยะเวลาหลายปีที่งานวิจัยของเขาเป็นที่รับรู้กันเฉพาะในหมู่นักวิจัย เพื่อนร่วมงานที่สนิทกันจริง ๆ ไม่กี่คนเท่านั้นที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ และภรรยาของเขาซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องระดับหนึ่งในงานวิจัยดังกล่าว

แม้ว่าผมจะเคยอ่านบันทึกข้อมูลและเอกสารรายงานการวิจัยต่าง ๆ ของเขา ผมก็ทำได้เพียงแค่อ่านภาษาบ้าน ๆ เท่านั้นในการอธิบายงานวิจัยของเขา ด้วยผมนั้นไม่มีภูมิรู้ลึกซึ้งอะไรนักในด้านวิทยาศาสตร์ โดยใช้วิธีการฉีดฮอร์โมนบางชนิดเข้าไปในกระแสเลือดของสัตว์ตัวเมียที่กำลังตั้งครรภ์ เขาสามารถสร้างผลกระทบต่อการเจริญเติบโตของตัวอ่อนในครรภ์ได้ ดูเหมือนว่าฮอร์โมนที่ใช้นั้นจะมีผลกระทบสองด้าน ด้านหนึ่งคือมันช่วยขยายขนาดเยื่อหุ้มสมอง และยังช่วยให้เส้นใยประสาทนั้นมีความ

ละเอียดมากยิ่งขึ้นกว่าปกติ และดังนั้นจึงทำให้สมองมีเส้นใยประสาทอยู่เป็นจำนวนมากกว่าปกติ และมีจุดเชื่อมต่อระหว่างใยประสาทเป็นจำนวนมากเพิ่มขึ้นด้วย โดยผลที่ว่าเกิดขึ้นไม่ว่าสมองที่ทดสอบนั้นจะมีปริมาตรเป็นเท่าใดก็ตาม การทดลองอื่นที่คล้ายคลึงกันนี้—ผมเชื่อว่า—มีการศึกษาวิจัยกันเอาไว้ในประเทศอเมริกาโดยซาเมนฮอฟ⁴ แต่ว่ามันมีจุดแตกต่างที่สำคัญยิ่งระหว่างเทคนิคทั้งสองนี้ ซาเมนฮอฟเพียงแค่ป้อนฮอร์โมนของเขาให้สัตว์ทดลองวัยเยาว์ ส่วนเทรโลน—อย่างที่ผมบอกไปแล้ว—ป้อนฮอร์โมนให้กับตัวอ่อนในครรภ์ผ่านทางกระแสเลือดของมารดา ซึ่งแค่เฉพาะเทคนิคที่เลือกใช้นี้ก็นับว่าเป็นการบรรลุผลสำเร็จอันน่าชื่นชมมากอย่างยิ่งประการหนึ่ง ด้วยว่าระบบหมุนเวียนโลหิตของมารดาและตัวอ่อนนั้นถูกแยกออกจากกันเกือบจะโดยสิ้นเชิงด้วยเนื้อเยื่อตัวกรอง หนึ่งในความยากลำบากที่เทรโลนเผชิญนั้นคือข้อที่ว่า นอกจากการเจริญเติบโตของสมองของตัวอ่อนแล้ว ฮอร์โมนที่ใช้ดันก่อให้เกิดการเจริญเติบโตในฝั่งมารดาด้วย และเนื่องด้วยกะโหลกของมารดา—ซึ่งเป็นสัตว์โตเต็มวัย—นั้นไม่มีความยืดหยุ่นตัว ผลลัพธ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้คือภาวะสมองบวมคับกะโหลก ซึ่งสุดท้ายจะนำไปสู่การเสียชีวิตของมารดา นอกเสียจากว่าจะมีการค้นพบวิธีที่จะช่วยแยกสมองของมารดาออกไปไม่ให้ได้รับผลจากยากระตุ้น ความยากลำบากข้อที่ว่านี้ได้ถูกเอาชนะไปได้ในที่สุด สุดท้ายมันก็เป็นไปได้ที่จะสร้างความมั่นใจได้ว่า ตัวอ่อนในครรภ์นั้นจะเจริญเติบโตอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมของมารดาที่มีสุขภาพแข็งแรงปกติดี หลังจากที่ตัวอ่อนคลอดออกมาแล้ว เทรโลนคอยเติมฮอร์โมนใส่ในอาหารที่

---

⁴ สตีเวน ซาเมนฮอฟ(ค.ศ.1911-1998) นักวิทยาศาสตร์ชาวอเมริกันเชื้อสายโปแลนด์

ป้อนให้มันอยู่เป็นระยะ โดยค่อย ๆ ลดปริมาณยาลงเรื่อย ๆ เมื่อสมองของสัตว์ทดลองโตขึ้นจนใกล้เคียงกับขนาดที่เขาพิจารณาว่าเป็นขนาดใหญ่ที่สุดและปลอดภัยที่สุดแล้ว นอกจากนี้เขายังได้คิดค้นเทคนิคในการชะลอการเชื่อมตัวปิดของรอยต่อกระดูกกะโหลกของตัวอ่อน เพื่อที่กะโหลกจะสามารถขยายตัวต่อไปได้เรื่อย ๆ ตามที่ต้องการ

หนูทดลองทั้งพันธุ์ตัวใหญ่และพันธุ์ตัวเล็กจำนวนมากสังเวทไปในความพยายามของเทอร์ลอนที่จะทำให้เทคนิคของเขาสมบูรณ์แบบ ในที่สุดเขาก็สามารถสร้างสัตว์ที่มีความโดดเด่นยิ่งขึ้นมาได้จำนวนหนึ่ง บรรดาหนูนา, หนูขาว, หนูตะเภาและกระต่ายหัวโตของเขา—แม้ว่าตามปกติแล้วจะมีสุขภาพอ่อนแอและมีช่วงอายุที่สั้นยิ่งด้วยผลจากโรคใดโรคหนึ่ง—นั้นนับได้ว่าถือเป็นยอดอัจฉริยะเหนือสัตว์ตัวใดในระดับเดียวกันกับพวกมันอย่างแท้จริง สัตว์ทดลองเหล่านี้สามารถค้นหาเส้นทางผ่านเขาวงกตหรือผ่านการทดสอบอื่น ๆ ได้อย่างรวดเร็วยิ่ง ในความเป็นจริงแล้วพวกมันมีความสามารถเหนือล้ำสัตว์อื่น ๆ ในสปีชีส์เดียวกันทั้งหมดเมื่อพิจารณาจากการทดสอบระดับสติปัญญาสัตว์แบบสามัญทุกรายการ และพวกมันมีความสามารถทางปัญญาในระดับที่ใกล้เคียงกับสุนัขหรือลิงไม่มีหางมากกว่าสัตว์ฟันแทะ

แต่สำหรับเทอร์ลอนแล้วนี่ถือเป็นแค่จุดเริ่มต้นเท่านั้น ในระหว่างที่เขาปรับปรุงเทคนิคของตนเองไปเรื่อย ๆ เพื่อที่จะมั่นใจได้ว่าสัตว์ที่สร้างขึ้นจะมีสุขภาพดีกว่านี้ พร้อมกันนั้นเขาก็หันความสนใจไปวิจัยวิธีการต่าง ๆ ในการปรับเปลี่ยนช่วงจังหวะชีวิต เพื่อที่สัตว์ทดลองจะมีช่วงระยะเวลาการเจริญเติบโตก่อนจะโตเต็มวัยที่ช้าลงและมีอายุขัยที่ยืนยาวยิ่งขึ้นเมื่อเทียบ

กับอายุขัยตามปกติของพวกมัน เห็นได้ชัดว่านี่คือประเด็นสำคัญยิ่งประการหนึ่ง สมอที่ใหญ่ยิ่งขึ้นจำเป็นต้องมีช่วงชีวิตที่ยาวนานกว่าเดิมในการเติมเต็มศักยภาพที่สูงส่งมากขึ้น เพื่อที่สมอนั้นจะได้รวบรวมดูดซับประสบการณ์ต่าง ๆ เอาไว้ จนกระทั่งเขาสามารถสร้างความก้าวหน้าในระดับที่เป็นที่พอใจได้ในประเด็นทั้งสองด้านของการวิจัยที่เขาเริ่มหันมาทดลองกับสัตว์ที่มีขนาดใหญ่มากขึ้นและเป็นสัตว์ชั้นสูงยิ่งขึ้น ซึ่งนี่ถือเป็นภาระหน้าที่ที่ยากลำบากอย่างยิ่ง และไม่มีทางที่จะเห็นผลลัพธ์ได้ในระยะเวลาสั้น ๆ เวลาผ่านไปนานหลายปี ระหว่างนั้นเขาได้สร้างแมวที่ฉลาดแต่ขี้โรคขึ้นจำนวนหนึ่ง ลิงหัวไวตัวหนึ่งที่ล้มตายไปในช่วงวัยรุ่นที่ถูกยึดขยายออกไป และสุนัขอีกหนึ่งตัวที่สมอใหญ่เสียจนลูกกะตาที่มีดบอดของมันถูกสมอเบียดทะเล็กออกมากองอยู่เหนือจมูก สัตว์ทดลองเหล่านี้ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส จนผู้ที่สร้างพวกมันขึ้นมาจำเป็นต้องกำจัดพวกมันทิ้งตั้งแต่ยังอยู่ในวัยทารกอย่างไม่เต็มใจนัก

ไม่จนกระทั่งอีกเนิ่นนานหลายปีให้หลัง ที่เทรโลนปรับปรุงเทคนิคของตนจนสมบูรณ์แบบเข้าขั้นที่ทำให้เขาไม่ต้องให้ความใส่ใจอะไรมากนักกับคุณลักษณะทางด้านสรีรวิทยา แล้วหันไปสนใจประเด็นปัญหาทางด้านจิตวิทยาแทน ตรงข้ามกันเลยกับแผนดั้งเดิมที่เขาวางเอาไว้ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเขาดำเนินงานวิจัยกับสุนัขเป็นหลักแทนที่จะใช้ลิงไม่มีหาง แน่นนอนว่าลิงไม่มีหางนั้นนำเสนอความหวังของผลลัพธ์ความสำเร็จที่น่าตื่นตาตื่นใจมากกว่า โดยธรรมชาติแล้วพวกมันมีความสามารถมากกว่าสุนัข สมอของพวกมันใหญ่กว่า สายตาของพวกมันมีระดับการพัฒนาที่สูงกว่า แกรมพวกมันมีมือ แต่กระนั้นจากมุมมองของเทรโลนแล้ว สุนัขชั้นนี้ซื้อได้เปรียบ

ประการหนึ่งที่เหนือกว่าอย่างเทียบกันไม่ได้ สุนัขมีความสามารถที่จะไปไหนมาไหนในสังคมมนุษย์ได้อย่างอิสระมากกว่าลิงไม่มีหาง เทอร์ลอน สารภาพว่าอยากจะทำเนื้องานวิจัยกับแมวมากกว่า เนื่องด้วยจิตใจที่มีระดับความเป็นอิสระมากกว่าของพวกเขา แต่ขนาดที่เล็กของแมวทำให้พวกมันไม่เหมาะจะใช้ในการวิจัย ปริมาตรสมองที่มากในระดับหนึ่งนั้นเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด โดยไม่จำเป็นว่าสัตว์ตัวนั้นจะมีขนาดตัวเป็นเท่าใด เพราะสมองที่มีปริมาตรมากพอเท่านั้นถึงจะสามารถรองรับวิถีประสาทจำนวนมากที่เชื่อมโยงเข้าด้วยกันเป็นระบบได้ แน่นอนว่าสัตว์ที่มีขนาดเล็กกว่าย่อมไม่จำเป็นที่จะต้องมีส่วนที่มีขนาดใหญ่เท่ากันกับสมองของสัตว์ที่มีขนาดตัวใหญ่กว่าและมีระดับความสามารถทางความคิดเท่ากัน ขนาดของร่างกายที่ใหญ่โตมากขึ้นนั้นทำให้จำเป็นที่จะต้องมีส่วนที่มีขนาดใหญ่ขึ้นตามไปด้วยในการกำกับหน้าที่การทำงานต่าง ๆ ของร่างกายเท่านั้นเอง สมองของสิ่งโตจึงจำเป็นที่จะต้องมีส่วนที่ใหญ่กว่าสมองของแมว สมองของช้างจึงมีขนาดใหญ่ไม่ไหวพรวดกว่ามากเมื่อเทียบกับสมองของมนุษย์ ซึ่งเล็กกว่าแต่กลับมีระดับสติปัญญาเหนือกว่า อีกทางหนึ่งสติปัญญาในแต่ละระดับนั้น—โดยไม่คำนึงถึงขนาดตัวของสิ่งมีชีวิต—จำเป็นจะต้องอาศัยการจัดเรียงตัวของเส้นใยประสาทที่มีความซับซ้อนในระดับหนึ่ง รวมทั้งจำเป็นจะต้องอาศัยปริมาตรสมองที่เพียงพอในระดับหนึ่งด้วย เมื่อพิจารณาอัตราส่วนขนาดของสมองต่อขนาดของร่างกายแล้ว สมองของมนุษย์จึงมีขนาด*ใหญ่กว่า*สมองของช้างมากหลายเท่า สัตว์บางชนิดมีขนาดใหญ่พอที่จะมีปริมาตรสมองในระดับที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาสติปัญญาในระดับเทียบเคียงมนุษย์ขึ้นมา ในขณะที่สัตว์บางตัวก็มีขนาด

เล็กเกินไป สุนัขขนาดใหญ่จึงเป็นทางเลือกที่ค่อนข้างเหมาะสม ส่วนตัวเลือกอย่างแมวนั้นจะต้องมีการจัดการที่ยุงยากลำบากชวนปวดหัวกว่ามาก และตัวเลือกอย่างหนูนั้นจึงเป็นไปได้เลย

แต่ว่าในขั้นตอนนี้ของการวิจัย เทรโลนก็หาได้มีความคาดหมายที่จะเลี้ยงสัตว์ทดลองขึ้นมาให้มีระดับการเจริญเติบโตทางด้านจิตใจที่เทียบเคียงได้กับสภาพจิตใจของมนุษย์ เป้าหมายของเขานั้นเป็นเพียงแค่การสร้าง—ตามคำที่เขากล่าวเอาไว้ว่า—“สิ่งมีชีวิตทรงภูมิปัญญาขั้นสูงสุดในระดับต่ำกว่ามนุษย์ รอยต่อการวิวัฒนาการในเชิงสติปัญญาที่หายไป” ดังนั้นเพื่อวัตถุประสงค์ข้อนี้แล้ว สุนัขจึงมีความเหมาะสมอย่างยิ่ง สังคมมนุษย์ยอมรับให้สุนัขเข้าไปมีส่วนร่วมทำงานในอาชีพต่าง ๆ ที่จำเป็นจะต้องอาศัยสติปัญญาในระดับที่ต่ำกว่ามนุษย์ขั้นสูง เทรโลนเลือกอาชีพสุนัขเลี้ยงแกะหลังจากพิจารณาแล้วว่าเหมาะสมที่สุดสำหรับวัตถุประสงค์การวิจัยของเขา ความทะเยอทะยานของเขาคือการสร้าง “สุดยอดสุนัขเลี้ยงแกะ”

มีข้อพิจารณาอีกประการหนึ่งที่โน้มนำให้เขาเลือกใช้สุนัขและข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้นำประเด็นข้อนี้มาพิจารณาอย่างจริงจังตั้งแต่ช่วงต้น ๆ ของการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ตั้งแต่เริ่มแรกเขามีแนวคิดอยากจะลองสร้างอะไรสักอย่างที่เป็นมากกว่ารอยต่อการวิวัฒนาการในเชิงสติปัญญาที่ขาดหายไปขึ้นมา เทรโลนพิจารณาว่าความสามารถในการแสดงออกทางอารมณ์ของสุนัขนั้นเหนือกว่าสัตว์อื่น ๆ มาก มีความเป็นไปได้ที่จะได้รับการพัฒนาให้เทียบชั้นกับของมนุษย์ หากว่าคุณลักษณะอันยอดเยี่ยมของแมวคือความเป็นอิสระของมันแล้ว สุนัขก็มีความสามารถชั้นยอดในการตระหนักรู้ทางสังคม และเขาให้เหตุผลว่ามีแต่สัตว์สังคมเท่านั้นที่จะใช้

ประโยชน์จากสติปัญญาของมันได้อย่างเต็มที่ เพราะอย่างไรแล้วความเป็นอิสระเสรีของแมวนั้นหาได้เป็นความอิสระที่เกิดขึ้นจากการที่สิ่งมีชีวิตหนึ่งที่มีความตระหนักรู้ทางสังคมเลือกที่จะแสดงออกถึงความเป็นเอกเทศของตัวเองในสังคม หากแต่เป็นภาวะปัจเจกนิยมอย่างมีขอบเขตที่เป็นผลมาจากความโง่และไม่เข้าใจในสังคมต่างหาก อีกทางหนึ่ง เขาก็ยอมรับว่าความสามารถในการเข้าสังคมของสุนัขทำให้มันเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับมนุษย์ในลักษณะของทาสรับใช้ผู้ต่ำต้อย แต่เขาหวังว่าด้วยระดับสติปัญญาที่เพิ่มสูงขึ้น สุนัขอาจจะพัฒนาความเคารพในตนเองขึ้นมาได้ในระดับหนึ่ง รวมทั้งพัฒนาความสามารถที่จะแยกตัวออกเป็นอิสระโดยสิ้นเชิงจากอิทธิพลของมนุษย์

ในระหว่างนั้นเทอร์โลนประสบความสำเร็จในการสร้างลูกสุนัขสมองโตขึ้นมาครอกหนึ่ง พวกมันส่วนใหญ่ตายลงไปก่อนจะเจริญเติบโตเต็มวัย แต่มีลูกสุนัขสองตัวที่รอดมาได้ และเติบโตใหญ่กลายเป็นสุนัขที่มีความเฉลียวฉลาดยิ่ง ผลลัพธ์ที่ได้ในขั้นนี้โดยรวมแล้วน่าพึงพอใจในระดับหนึ่งถึงเกือบเข้าขั้นน่าผิดหวัง เขาดำเนินการทดลองต่อไปเรื่อย ๆ และในที่สุด โดยใช้แม่สุนัขสายพันธุ์โอลด์อิงลิชชีปด็อกตัวหนึ่ง เขาได้สร้างครอบครัวสุนัขสมองโตขึ้นมา ซึ่งมีลูกสุนัขสามตัวที่รอดชีวิตมาได้ และเจริญเติบโตกลายเป็นสุนัขที่มีระดับความสามารถทางสติปัญญาเข้าขั้นเรียกได้ว่าซูเปอร์สุนัขอย่างแท้จริง

การวิจัยดำเนินต่อไปอีกนานหลายปี เทอร์โลนพบว่ามันเป็นเรื่องจำเป็นที่จะต้องเจียดความสนใจมาให้กับประเด็นด้าน “วัตถุ癖” ซึ่งจะนำไปใช้กับเทคนิคของเขา เขาไม่อาจจะเมินเฉยต่อข้อเท็จจริงที่ว่าสายพันธุ์

ของสุนัขที่มีความสามารถมากที่สุดคือบอร์เดอร์ คอลลี ซึ่งผ่านการเพาะเลี้ยงขยายพันธุ์นานหลายศตวรรษด้วยเป้าหมายเพื่อให้สุนัขมีทั้งสติปัญญาและความรับผิดชอบ สุนัขที่ชนะรายการประกวดล่าสุดทั้งหมดนั้นต่างเป็นสุนัขสายพันธุ์บอร์เดอร์ คอลลีทั้งสิ้น ซึ่งทุกตัวต่างสืบเชื้อสายมาจากสุดยอดสุนัขตัวหนึ่งที่มีชื่อว่า โอลด์ เหมป์ ซึ่งถือกำเนิดขึ้นในมณฑลนอร์ธทัมเบอร์แลนด์⁵ ในปี ค.ศ.1893 สุนัขสายพันธุ์บอร์เดอร์ คอลลีในยุคปัจจุบันนั้นมีคุณสมบัติค่อนข้างทรหดอดทน แต่ติดจะตัวเล็กไปเสียหน่อย ดังนั้นเทอร์โลนจึงตัดสินใจว่า วัตถุประสงค์ที่ดีที่สุดนั้นจะต้องเป็นลูกผสมระหว่างสุนัขที่ชนะเลิศจากรายการประกวดแข่งขันสุนัขเลี้ยงแกะสากลกับสุนัขสายพันธุ์อื่นที่ค่อนข้างฉลาดพอสมควรแต่มีขนาดใหญ่กว่านี้ อัลเซเชียนจึงเป็นตัวเลือกที่ค่อนข้างชัดเจน หลังจากที่เขาได้เจรจาต่อรองกันอยู่ค่อนข้างนานกับเจ้าของสุนัขที่ได้รับรางวัลชนะเลิศในรายการประกวดสุนัขเลี้ยงแกะกับผู้นิยมเลี้ยงสุนัขพันธุ์อัลเซเชียน เทร์โลนก็ได้ผสมพันธุ์และสร้างสุนัขสายพันธุ์ลูกผสมขึ้นมา ซึ่งมีคุณสมบัติของทั้งสองสายพันธุ์ตั้งต้นในระดับที่แตกต่างกันไป จากนั้นเขานำเอาเทคนิคที่วิจัยขึ้นมามาใช้กับแม่สุนัขพันธุ์ผสมเหล่านี้ และเมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม เขาก็สามารถนำเสนอสุนัขที่มี “ระดับสติปัญญาเกือบเทียบได้กับรอยต่อการวิวัฒนาการในเชิงสติปัญญาที่หายไป” จำนวนหนึ่งให้กับเพื่อน ๆ ของเขาหลายคนได้นำไปเลี้ยงเป็นสุนัขเฝ้าบ้านได้ แต่สัตว์ทดลองเหล่านี้ไม่มีอะไรโดดเด่นเป็นพิเศษ และโชคไม่ดีที่พวกมันมีสุขภาพค่อนข้างอ่อนแอ และทุกตัวตายลงก่อนจะพ้นช่วงวัยรุ่นที่ถูกปรับแต่งให้ยืดขยายนานออกไปกว่าปกติด้วยซ้ำไป

⁵ มณฑลทางตอนเหนือของประเทศไทย

แต่ในที่สุดการพัฒนาเทคนิคของเขาต่อไปเรื่อย ๆ ก็ได้นำความสำเร็จมาให้กับเขาในที่สุด เขาได้สร้างสัตว์ที่มีความเฉลียวฉลาดอย่างมากและมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงดีขึ้นมาหลายตัว โดยมีลักษณะหน้าตาของอัลเซเชียนเป็นหลัก

เทอร์โลนได้หว่านล้อมภรรยาของเขา—อลิซาเบธ—ว่าถ้าเขาประสบความสำเร็จถึงระดับนี้เมื่อใด พวกเขาควรจะไปซื้อบ้านอยู่ในถิ่นเพาะเลี้ยงแกะในเวลส์ ที่นั่นภรรยาของเขาและลูก ๆ อีกสามคน—รวมทั้งลูกคนที่สี่ที่กำลังจะเกิด—จะได้ไปใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน ในขณะที่ตัวเขาเองจะแวะมาพักอยู่ด้วยในช่วงหยุดพักร้อนและสุดสัปดาห์ หลังจากที่เขาออกสำรวจหาสถานที่กันค่อนข้างนาน คู่สามีภรรยาก็ได้เจอบ้านสไตล์ฟาร์มเก่าแต่สภาพเข้าท่า หลังหนึ่งอยู่ไม่ไกลนักจากหมู่บ้านทราวส์พินนิต บ้านหลังนี้มีชื่อว่า “การ์ธ” ต้องมีการลงทุนลงแรงกันมากพอสมควรในการปรับปรุงบ้านสวนหลังนี้ให้มีสภาพเหมาะสมสำหรับให้ครอบครัวใช้ชีวิตอาศัย จำเป็นต้องมีการติดตั้งห้องน้ำและห้องส้วม หน้าต่างบานถูกเจาะขยายให้ใหญ่ขึ้น สายไฟฟ้าถูกลากต่อมาจากที่หมู่บ้าน ส่วนโรงนา ก็ถูกตัดแปลงให้กลายเป็นคอกสุนัขที่ค่อนข้างใหญ่พอสมควร

นานพอประมาณหลังจากลูกคนที่สี่คลอด ครอบครัวเทอร์โลนก็ย้ายบ้าน โดยมีเคท—คนรับใช้ที่อยู่ด้วยกันมานานจนกลายเป็นเสมือนสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวไปแล้ว—ติดตามไปด้วย เด็กสาวคนหนึ่งจากหมู่บ้านถูกจ้างมาเป็นลูกมือช่วยงานบ้านให้เคท ที่บ้านยังมีพี่เลี้ยงเด็กอีกหนึ่งคนชื่อ มิลเดิร์ตและ—แน่นอนว่า—พวกเด็ก ๆ โธมาซิना, มอริช, ใจล์ส, และแม่หนูแพล็กซี โธมัสพาสุนัขสองครอกมาอยู่ด้วยที่บ้านสวน ครอกหนึ่งมีแม่

สุนัขหนึ่งตัวกับลูกสุนัขวัยแบเบาะอีกสี่ตัวที่เขาตั้งใจจะฝึกฝนให้กลายเป็น “สุดยอดสุนัขเลี้ยงแกะ” ส่วนอีกครอกหนึ่งนั้นเป็นลูกสุนัขกำพร้าสี่ตัว ด้วยแม่สุนัขนั้นตายไปเสียก่อนระหว่างคลอดพวกมันออกมา ดังนั้นลูกสุนัขของครอกที่สองจึงจำเป็นต้องได้รับการเลี้ยงดูขึ้นมาโดยมนุษย์ สมอมของลูกสุนัขครอกที่สองนั้นมีขนาดใหญ่กว่าสมอมของลูกสุนัขครอกแรกมาก แต่โชคไม่ดีเท่าใดนักที่ลูกสุนัขสามตัวมีสุขภาพที่ไม่ค่อยแข็งแรงเอาเสียเลย สองตัวตายลงไปหลังจากย้ายมาอยู่เวลส์ได้ไม่นาน อีกตัวเกิดป่วยด้วยอาการชักอย่างรุนแรงจนไม่มีทางเลือกนอกจากกำจัดมันทิ้ง ลูกสุนัขตัวที่สี่—ซีเรียส—นั้นมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงและนิสัยขี้เล่น ซึ่งมีช่วงระยะเวลาในวัยทารกยาวนานอย่างยิ่ง นานจนกระทั่งลูกสุนัขอีกครอกเข้าวัยรุ่นกันหมดแล้ว ซีเรียสก็ยังคงเป็นลูกสุนัขแบเบาะที่ช่วยตัวเองไม่ได้อยู่เลย เป็นเวลานานหลายเดือนที่ซีเรียสไม่สามารถลุกขึ้นยืนได้ ทำได้แค่นอนหงายท้องพาดหัวทุก ๆ ของมันเอาไว้บนพื้น ร้องอ้อแอ้ออนให้คนอื่นมาเล่นด้วย สังเกตจากหางของมันที่สั้นพับ ๆ อย่างต่อเนื่อง

ส่วนลูกสุนัขตัวอื่น ๆ นั้นก็เจริญเติบโตขึ้นช้าอย่างมากเมื่อเทียบกับสุนัขทั่วไป แต่ก็ยังนับว่าเร็วอย่างยิ่งเมื่อเทียบกับเด็กมนุษย์ เมื่อพวกมันเจริญวัยใกล้เข้าสู่ช่วงโตเต็มวัย พวกมันก็ถูกนำไปแจกให้กับฟาร์มของเพื่อนบ้านใกล้เคียงจนเกือบหมด เหลือสุนัขตัวเดียวจากครอกแรกที่ถูกเก็บเอาไว้เลี้ยงเป็นสุนัขประจำบ้าน ชาวไร่แถบนั้นส่วนใหญ่แสดงอาการอึดออดไม่เต็มใจเลยที่จะรับเอาสุนัขหัวโต ๆ พวกนั้นไปเลี้ยง ต่อให้แจกให้ฟรี ๆ เป็นของขวัญก็ตาม แต่เพื่อนบ้านคนหนึ่ง—คุณเลเวลลิน พิวจ์ แห่ง

ชาร์ไบล—เกิดมีอารมณ์อยากลองเสียงดู—ได้ยอมรับไปเลี้ยงตัวหนึ่ง ก่อนจะมาซื้อไปอีกตัวเพื่อให้เป็นเพื่อนกับตัวแรก

กระบวนการผลิตสุดยอดสุนัขเลี้ยงแกะเหล่านี้และสัตว์อื่น ๆ ที่ตามมาหลังจากนั้นกลายเป็นเสมือนเครื่องพรางตาให้กับเป้าหมายที่แท้จริง อันน่าตื่นตาตื่นใจกว่านั้นมากของโรมัส ซึ่งซีเรียสนั้นเป็นเพียงผลการวิจัยที่สำเร็จตามเป้าขึ้นเดียวที่เขาทำออกมาได้ สาธารณชนจะถูกหลงให้เชื่อว่าสุดยอดสุนัขเลี้ยงแกะและสัตว์อื่น ๆ ที่มีสติปัญญาในระดับรอยต่อการวิวัฒนาการในเชิงสติปัญญาที่หายไปนั้นคือเป้าหมายทั้งหมดของเขา ถ้าเกิดเจ้าอัลเซเซียนตัวน้อยสามารถพัฒนาระดับความคิดจิตใจเข้าถึงระดับเดียวกับมนุษย์ได้ ก็จะมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่จะนึกสงสัย โรมัสมีความวิตกกังวลจนเข้าขั้นหมกมุ่นเสมอมาว่า ซีเรียสไม่ควรจะถูกนำไปหาประโยชน์ มันจะต้องเจริญเติบโตขึ้นมาอย่างเงิบเขี้ยวที่สุด และเติบโตใหญ่เต็มวัยตามธรรมชาติให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

อีกฟากหนึ่ง บรรดาสุดยอดสุนัขเลี้ยงแกะนั้นได้รับอนุญาตให้สร้างชื่อเสียงได้เต็มที่ ชาวไร่ที่รับพวกมันไปเลี้ยงด้วยความไม่เต็มใจอย่างแรงในตอนแรกค้นพบในไม่ช้าหลังจากนั้นว่า โชคชะตาได้นำพาไข่มุกเม็ดงามมาประทานให้ถึงมือของพวกเขา สัตว์เหล่านั้นเรียนรู้เทคนิคต่าง ๆ ในการเลี้ยงแกะได้อย่างรวดเร็วน่าประหลาดใจยิ่ง และปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมายด้วยระดับความแม่นยำชนิดไม่มีผิดพลาด แทบไม่จำเป็นต้องออกคำสั่งเกินครั้งเดียว แกะไม่เคยถูกไล่กัดต้อนอย่างรุนแรง แต่กระนั้นก็ไม่เคยถูกอนุญาตให้แตกแถวออกไปสักนิด ไม่เพียงแค่นั้น สุนัขของเทอร์ลอนนั้นยังมีความเก่งกาจอย่างหาคำอธิบายไม่ได้ในการทำความเข้าใจ

กับคำสั่ง และปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่ต้องมีมนุษย์มาคอยกำกับควบคุม พวกมันจดจำชื่อของทุ่งเลี้ยงสัตว์ ตีนเขา หุบเขาและทุ่งหญ้าต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ถ้าบอกให้พวกมัน “ไปต้อนแกะมาจากเคฟฟิน” หรือจากโมเอล พิค หรือที่ไหน ๆ พวกมันจะทำตามที่สั่งอย่างไม่ตกหล่นในระหว่างที่เจ้านายของพวกมันนั่งรอสบาย ๆ อยู่ที่บ้าน นอกจากนี้พวกมันยังสามารถใช้ให้ไปทำธุระให้ที่ฟาร์มหรือหมู่บ้านใกล้เคียง ๆ กันได้อีกด้วย พวกมันจะคาบตะกร้ากับกระดาษแผ่นหนึ่งไปที่ร้านค้า ก่อนจะนำเนื้อสัตว์หรือเสื้อผ้าที่สั่งซื้อกลับมาส่งให้

ความสามารถทั้งหลายทั้งหมดนี้มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อชาวไร่ และเป็นเรื่องที่เทรโลนให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง และแน่นอนว่าเทรโลนได้รับอนุญาตให้เข้าไปศึกษาตรวจสอบสัตว์เหล่านี้เมื่อใดก็ได้ที่ต้องการ เขาค้นพบว่าพวกมันมีความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ปฏิบัติได้จริงสูงอย่างน่าประหลาดใจยิ่ง ทั้งยังมีความสามารถขั้นพื้นฐานในการทำความเข้าใจกับการสื่อสารด้วยคำพูดในระดับที่น่าประทับใจไม่น้อย ด้วยว่าเนื้อแท้แล้วพวกมันเป็นสิ่งมีชีวิตในระดับต่ำกว่ามนุษย์ พวกมันจึงไม่อาจทำความเข้าใจกับคำพูดของมนุษย์ได้ดีเท่าคนปกติสามัญ แต่กระนั้นพวกมันก็มีความไวในการรับรู้ถ้อยคำและคำพูดที่คุ้นเคยเหนือกว่าสุนัขปกติทั่วไปมากสำหรับคำสั่งอย่าง “ไปเอาฟืนจากโรงนามาหน่อยซิ” “เอาตะกร้าไปหาคนขายเนื้อและคนขายขนมปัง” และคำสั่งง่าย ๆ อื่น ๆ พวกมันสามารถตีความและนำไปปฏิบัติอย่างเคร่งครัด โดยไม่มีอาการหวั่นไหวออกแวกใด ๆ ทั้งสิ้น โธมัสได้เขียนและตีพิมพ์บทความชิ้นหนึ่งเกี่ยวกับสุดยอดสุนัขเลี้ยงแกะเหล่านี้ และผลก็คือนักวิทยาศาสตร์จากทั่วโลกมักจะแวะเวียนกัน

มาที่บ้านสวนเพื่อมาดูการทำงานของสัตว์พวกนี้ ชื่อเสียงของพวกมันโด่งดังไปในหมู่ชาวไรต์ตลอดทั่วทั้งตำบล และมีความต้องการลูกสุนัขสุดฉลาดพวกนี้เป็นจำนวนมาก กระนั้นกลับมีลูกสุนัขให้คนมาซื้อไปเลี้ยงได้เพียงไม่กี่ตัวเท่านั้น ชาวไร่บางคนไม่ยอมเชื่อว่าลูกสุนัขที่เกิดจากยอดสุนัขผสมงูเพชรเหล่านี้จะไม่สืบทอดความเฉลียวฉลาดจากพ่อแม่มันมาด้วย แน่แน่นอนว่าทุก ๆ ความพยายามในการผสมพันธุ์สุดยอดสุนัขเลี้ยงแกะเข้าด้วยกันเพื่อให้สร้างสุดยอดหมาเลี้ยงแกะขึ้นมาโดยที่ไม่ได้มีการใช้เทคนิคการให้ฮอร์โมนแก่แม่สุนัขนั้นย่อมประสบความสำเร็จล้มเหลวทั้งหมด

แต่ว่าตอนนี้ถึงเวลาหันเหความสนใจกลับมายังเจ้าอัลเซเชียนตัวน้อย หรือก็คือกลับมาหาชิเรียส ตั้งแต่แรกเริ่มเทรโลนมีความตื่นตัวเป็นอย่างยิ่งกับลูกหมาตัวนี้ ยิ่งมันมีช่วงชีวิตอยู่ในวัยทารกนานเท่าไร เขาก็ยิ่งรู้สึกตื่นตัวมากยิ่งขึ้นเท่านั้น เขามองเห็นความเป็นไปได้ที่จะบรรลุเป้าหมายความหวังที่ทะเยอทะยานที่สุดของเขาในตัวมัน ในระหว่างที่คุยเรื่องนี้กับอลิซาเบธ เทรโลนได้จุดประกายจินตนาการให้เธอฟังเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของเจ้าลูกหมาตัวนี้ และเปิดเผยแผนการของเขาให้เธอฟัง สัตว์ตัวนี้จะต้องได้รับการเลี้ยงดูขึ้นภายใต้สภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาที่ใกล้เคียงกันมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้กับสภาพแวดล้อมที่พวกเขาเลี้ยงดูบุตรหลานของตัวเองขึ้นมา เทรโลนเล่าให้เธอฟังถึงนักจิตวิทยาชาวอเมริกันกับภรรยาซึ่งดำเนินการวิจัยด้วยการเลี้ยงลูกชิมแปนซีโดยกำหนดเงื่อนไขต่าง ๆ ให้เหมือนกันทุกประการกับการเลี้ยงลูกสาวของตัวเองขึ้นมา สักคน ชิมแปนซีตัวนี้ได้รับการป้อนอาหาร ให้ใส่เสื้อผ้า และได้รับการดูแลเหมือนกับเป็นเด็กคนหนึ่ง งานวิจัยครั้งนั้นนำเสนอผลลัพธ์ที่น่าสนใจ

ยิ่ง แต่ว่านี่—เทรโลนกล่าว—ไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการให้แก่ซีเรียสเสียทีเดียว เพราะว่าเราไม่สามารถปฏิบัติกับลูกหมาเสมือนเป็นลูกคนได้ทุกกระเปียดนี้ โดยที่ไม่ไปละเมิดสภาพธรรมชาติของมันเข้า องค์ประกอบร่างกายของมันนั้นแตกต่างกันมากเกินไปจากร่างกายของเด็กมนุษย์ แต่สิ่งที่เทรโลนต้องการคือ เขาอยากให้ซีเรียสได้รับการเลี้ยงดูขึ้นมาที่มีความรู้สึกเท่าเทียมกันในด้านฐานะทางสังคมกับแม่หนูน้อยแพลิกซี่ ความแตกต่างในการเลี้ยงดูจะต้องไม่บ่งชี้ถึงความไม่เหมือนกันในด้านระดับทางชีวภาพหรือระดับทางสังคม อลิซาเบธนั้นได้—ตามคำกล่อมของเทรโลน—พิสูจน์ตัวเองแล้วว่า เป็นแม่ที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่ง ผู้ให้ความรู้สึกอันล้ำค่าของการเป็นที่รักเทิดทูนสุดหัวใจโดยคนที่แสนฉลาดและใจดีราวแม่พระแก่พวกเด็ก ๆ แต่กระนั้นก็บ่มเพาะให้พวกเด็ก ๆ มีความคิดเป็นอิสระและไม่พยายามเข้าบังคับครอบครองพวกเขาในทางอารมณ์มากจนเกินไป นี่คือสภาพแวดล้อมที่โรมัสอยากให้ซีเรียสได้รับ สภาพการเลี้ยงดูแบบนี้และสภาพแวดล้อมของครอบครัว และครอบครัวของพวกเขา—เขาบอกกับเธอ—ได้สอนให้เขาเรียนรู้หลักความจริงที่สำคัญอย่างยิ่งข้อหนึ่ง ประสบการณ์ที่เลวร้ายในช่วงวัยเยาว์ของเขาทำให้เขาเคยมองว่าครอบครัวเป็นสถาบันที่เลวร้ายอย่างน่าสิ้นหวัง และควรจะถูกกำจัดไปเสีย พอได้ฟังแบบนี้อลิซาเบธย่อมจะจำได้ถึงความคิดสุดเพี้ยนของเขาที่จะดำเนินการทดลองกับลูก ๆ ของตัวเอง ก่อนหน้านี้เธอได้หลบเลี่ยงทุก ๆ ความพยายามของเทรโลนที่จะพาลูก ๆ สองคนแรกไปจากการเลี้ยงดูของเธออย่างเชี่ยวชาญและอย่างประสบความสำเร็จยิ่ง และพอถึงตอนก่อนที่ลูกคนที่สามจะเกิดขึ้นมานั้น โรมัสก็สำนึกได้และเปลี่ยนใจมาเชื่อแล้วว่าสภาพแวดล้อมในครอบครัว

ที่ดีจริง ๆ นั่นคืออิทธิพลที่เหมาะสมที่สุดแล้วสำหรับการที่เด็กจะเจริญเติบโตขึ้นมา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในฐานะครอบครัว เธอก็เคยมีข้อผิดพลาดมาบ้าง แน่แน่นอนว่าเธอก็เคยพาลูกมาไม่น้อย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคู่สามีภรรยาได้สร้างความเสียหายถาวรขึ้นโดยไม่เจตนากับลูก ๆ ของตัวเอง อย่างแถมซึ่งที่ขบถคือลูกโตขึ้นมาบ้างเป็นบางครั้งและนิสัยชั่วอย่างหนักของมอริซ แต่โดยรวมแล้ว—มันย่อมจะเป็นการถล่มตัวมากเกินไปหน่อยและเป็นการไม่ยุติธรรมนักกับพวกเด็ก ๆ ที่จะมองไม่เห็นว่าเป็นเด็กทั้งสามคนต่างเป็นเด็กนิสัยดี มีความเป็นมิตร มีความรับผิดชอบ กระนั้นก็มีความเป็นอิสระและมีความคิดเป็นของตัวเอง นี่ถือเป็นสภาพจารีตทางสังคมในอุดมคติสำหรับใช้ดำเนินการทดลองกับเจ้าหนูน้อยชิเรียส สุนัขนั้น—โรมส์ย้าคำอธิบายให้อลิซาเบทฟัง—มีนิสัยที่ยอมพลีตัวเป็นทาส แต่ไอ้นิสัยที่ว่ามันน่าจะไม่ได้มีสาเหตุมาจากสันดานอะไรสักอย่างที่มียู่ตามธรรมชาติของมัน นิสัยดังกล่าวเกิดขึ้นจากข้อเท็จจริงที่ว่าความสามารถด้านความไวทางการรับรู้ทางสังคมของมันถูกบังคับให้มันต้องปรับนิสัยให้ยอมตัวตกเป็นทาส เมื่อเผชิญกับการใช้อำนาจกดขี่ของเผ่าพันธุ์ที่มีการพัฒนาไปมากกว่าพวกมันที่คอยควบคุมบังคับพวกมันอยู่ สุนัขสักตัวที่มีระดับสติปัญญาเทียบเคียงมนุษย์ อันได้รับการเลี้ยงดูให้โตมาด้วยความนับถือตนเอง ย่อมจะไม่มีสันดานของความเป็นทาสรับใช้อยู่เลย แม้แต่น้อย และอาจจะพัฒนาทักษะขั้นสุดยอดด้านความสัมพันธ์ทางสังคมที่แท้จริงขึ้นมาก็ได้

อลิซาเบทใช้เวลาพอสมควรในการพิจารณาข้อเสนอแนะของสามี ด้วยว่าหน้าที่ความรับผิดชอบต่อการวิจัยส่วนนี้จะตกเป็นของเธอเป็นส่วน

ใหญ่ ยิ่งไปกว่านั้นในฐานะแม่ เธอก็อดรู้สึกเป็นกังวลไม่ได้กับผลกระทบที่
การทดลองนี้จะส่งผลต่อลูกสาวของเธอเอง แพล็กซีตัวน้อยของแม่จะต้อง
เผชิญปัญหาใด ๆ หรือเปล่าจากการทดลองนี้ โธมัสโน้มหน้าให้เธอฟังว่าจะ
ไม่มีอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น และแน่นอนว่าความสัมพันธ์ฉันเพื่อนระหว่างเด็ก
เล็กกับสุดยอดสุนัขนั้นย่อมจะเป็นประโยชน์ต่อทั้งคู่ โธมัสกล่าวอย่าง
กระตือรือร้นยิ่งว่าความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีคุณค่ามากที่สุดนั่นคือ
ความสัมพันธ์ระหว่างจิตใจที่แตกต่างกันอย่างสุดขั้ว แต่กระนั้นก็ต่างมี
ความเข้าใจเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน บางทีนี่น่าจะเป็นความคิดที่น่าทึ่ง
ยิ่งเมื่อมาจากปากของโธมัส—ซึ่งเป็นคนที่ไม่มีพรสวรรค์อันโดดเด่นแต่อย่าง
ใดในด้านความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งหรือความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น—ที่
สามารถเข้าใจได้ในทางสติปัญญาถึงแก่นแท้ตามธรรมชาติที่สำคัญยิ่งของ
ชุมชนใด ๆ มันจะเป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่ง—โธมัสกล่าว—ที่จะได้เฝ้าดู
การเจริญเติบโตของมิตรภาพอันเปี่ยมไปด้วยนัยสำคัญและความยากลำบาก
นี้ แน่แน่นอนว่าความสัมพันธ์ที่ว่านี้อาจจะไม่มีวันพัฒนาขึ้น มันอาจจะ
มีแค่ความเป็นปรปักษ์กันพัฒนาขึ้นมา แน่แน่นอนว่าลิซาเบธจะต้องใช้ไหว
พริบอย่างมากเพื่อป้องกันไม่ให้แม่หนูน้อยเกิดพัฒนาที่มีอำนาจเหนือเจ้าลูก
หมาน้อย ด้วยข้อได้เปรียบนานาประการจากความเป็นมนุษย์ของเธอ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งมือทั้งสองข้างและสายตาที่แหลมคมกว่าของแม่หนูน้อย
ย่อมจะเป็นหนึ่งในบรรดาสมบัติอันทรงคุณค่าที่เจ้าลูกหมาน้อยไม่มีวันจะมี
กับเขาได้ แกลมสภาพแวดล้อมของสังคมมนุษย์—ซึ่งย่อมจะสร้างความ
แปลกแยกและก่อกวนขึ้นอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้กับสุนัข—อาจจะกระตุ้น
ให้เกิดอาการโรคประสาทขึ้นในใจของสิ่งมีชีวิตที่ถึงไม่ใช่มนุษย์แต่ก็มีความ

อ่อนไหวทางใจเพียงมนุษย์คนหนึ่ง ทุก ๆ อย่างที่เป็นไปได้จะต้องถูกจัดการเอาไว้เพื่อป้องกันไม่ให้ชิเรียสเติบโตขึ้นมา มีนิสัยอ่อนน้อมยอมคนหรือหยิ่งผยองไม่เห็นหัวคนมากเกินไป อันเป็นลักษณะนิสัยที่พบได้ทั่วไปในมนุษย์ผู้ที่เติบโตขึ้นมาภายใต้สภาพแวดล้อมที่ต้องเผชิญกับความรูสึกว่าตัวเองมีปมด้อย

หลักการอีกข้อหนึ่งที่โรมัสอยากจะให้อลิซาเบธจดจำเอาไว้คือ แน่ใจว่ามันเป็นไปได้ไม่ได้เลยที่จะรู้ก่อนล่วงหน้าว่าธรรมชาติของสุนัขจะพัฒนาขึ้นมาอย่างไร สุดท้ายแล้วชิเรียสอาจจะไม่มีทางพัฒนาขีดความสามารถทางด้านจิตใจเทียบชั้นกับมนุษย์ก็เป็นได้ แต่พวกเขาจะต้องเลี้ยงดูชิเรียสขึ้นโดยทำทุกอย่างภายใต้ข้อสมมุติฐานว่ามันจะสามารถพัฒนาศักยภาพดังกล่าวขึ้นมาได้ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่พวกเขาจะต้องเลี้ยงชิเรียสขึ้นมา ไม่ใช่ในฐานะสัตว์เลี้ยงแต่ในฐานะของบุคคลหนึ่งในฐานะของปัจเจกบุคคลผู้ซึ่งเมื่อถึงเวลาของมันก็ต้องโตไปใช้ชีวิตด้วยตัวเองและอย่างเป็นอิสระ และด้วยเหตุนี้ อำนาจพิเศษของชิเรียสจึงจำเป็นจะต้องได้รับการบ่มเพาะขึ้นมา ในระหว่างที่ชิเรียสยังอยู่ในช่วง—อย่างที่เราเรียก—“วัยนักเรียน” ความสนใจของมันนั้นยอม—แน่นอนว่า—เป็นความสนใจเยี่ยง “เด็กวัยเรียน”: แสดงออกทางกายภาพแสดงออกตามสัญชาตญาณดั้งเดิม และติดจะป่าเถื่อน แต่ด้วยว่ามันเป็นสุนัขตัวหนึ่ง การแสดงออกซึ่งความสนใจต่าง ๆ นั้นยอมจะแตกต่างจากการแสดงออกซึ่งความสนใจของเด็กวัยเรียนจริง ๆ ชิเรียสจำเป็นที่จะต้องแสดงออกซึ่งความสนใจต่าง ๆ ในลักษณะตามธรรมชาติของสุนัขยกตัวอย่างเช่น การเที่ยววิ่งเล่นไปทั่วและไล่กวดสิ่งต่าง ๆ และการต่อสู้ที่

จะมีลักษณะประเดี้ยวประด้าวไม่ต่อเนื่อง แต่ในช่วงวัยหลังจากนั้น เมื่อสติปัญญาของมันเปิดเผยให้มันเข้าใจโลกของมนุษย์มากขึ้น ชิเรียสย่อมจะต้องการทำกิจกรรม “เยี่ยมมนุษย์” อย่างปะติดปะต่อกันมากขึ้น และเห็นได้ชัดว่าการเป็นสุนัขเลี้ยงแกะจะช่วยให้มันมีอาชีพอะไรให้ทำ ถึงแม้ว่ามันจะมีสภาพจิตใจเหนือชั้นกว่าระดับสุดยอดสุนัขเลี้ยงแกะทั่วไปมากมายนักก็ตาม เมื่อพิจารณาประเด็นข้างต้นนี้—และเมื่อพิจารณาถึงชะตากรรมใด ๆ ก็ตามที่รอมันอยู่ในอนาคต—ชิเรียสจะต้องได้รับการเลี้ยงดูให้เติบโตขึ้นมาเป็นสุนัขที่ “แข็งแรงบึกบึนและสุขภาพกายสมบูรณ์สุด ๆ” ซึ่งนี่ถือเป็นนโยบายที่โอลิซาเบธใช้เสมอมาเวลาเลี้ยงลูก ๆ ของเธอ แต่สำหรับชิเรียสแล้ว บางครั้งมันจะต้องเผชิญกับเงื่อนไขต่าง ๆ ที่เข้มงวดยิ่งกว่าที่ครอบครัวชาวสปาร์ตันใช้เลี้ยงดูที่นักรบสปาร์ตันในอนาคตของพวกเขาขึ้นมาเสียอีก แต่การแค่ว่าบังคับเลี้ยงดูมันขึ้นมาภายใต้สภาพเงื่อนไขอย่างที่ว่านั้นย่อมไม่เป็นผลสำเร็จ โอลิซาเบธต้องใช้อุบายหลอกล่อให้ชิเรียสเติบโตขึ้นมา “ต้องการ” ใช้ชีวิตแบบนั้น—ด้วยความภาคภูมิใจในธรรมชาติของตนเอง—ทั้งยังเพื่อประโยชน์แก่ตัวมันเองในภายหลังด้วย ซึ่งแน่นอนว่าแนวทางการเลี้ยงดูที่ว่านี้ย่อมจะยังไม่ถูกนำมาใช้ในระหว่างที่มันยังเป็นเด็ก แต่พอเริ่มเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น ชิเรียสจะต้องเริ่มพัฒนาความสนใจที่จะเผชิญหน้ากับความยากลำบากโดยสมัครใจ แล้วหลังจากนั้น—เมื่อสภาพจิตใจไม่อยู่ในช่วงวัยรุ่นอีกต่อไปแล้ว—บางทีมันอาจจะเลิกทำงานเป็นสุนัขเลี้ยงแกะไปโดยสิ้นเชิง และหันเหความสนใจไปแสวงหาเป้าหมายอย่างอื่นที่มีความเป็นผู้ใหญ่มากกว่านั้น ถึงกระนั้นแล้วช่วงชีวิต